

[Ebba Strange]

at blive knyttet sammen med indkomstpolitikken.

Lad mig så bruge de sidste par minutter på arbejdsministeren. En af grundene til, at det gik, som det gik i december, var jo, at man både fra LOs ledelse og fra socialdemokratiet havde knyttet overskudsdelingsforslaget så tæt sammen med indkomstpolitikken, at vi ikke kunne snuppe det, og den historiske beskrivelse af, hvordan det gik med henholdsvis folketingsgruppe og hovedbestyrelse i socialistisk folkeparti, er nok ikke helt korrekt. Men historieskrivning er nu ikke altid helt objektiv, vel? Vi skriver jo historien vidt forskelligt, og jeg skriver den nok på en lidt anden måde. Det, vi bad om mandat til, var jo ikke at vedtage socialdemokratiets beslutningsforslag, men at forhandle på grundlag af det, og jeg tror aldrig, vi var kommet længere, end vi kom, selv om vi havde fået et forhandlingsmandat. Det skyldes dels de ting, vi ville have haft suppleret dette forslag med, dels naturligvis også det radikale venstres holdning.

Derfor forstår jeg godt arbejdsministerens ironiske bemærkninger om bemærkningerne til vores forslag, det med hundredårsriget, og at det nu varer så længe, men, hr. arbejdsminister, det er helt alvorligt fra SFs side. Vi har advaret socialdemokratiet før, og vi vil gerne advare det igen. Pas på med at lave ØD-ordninger med de borgerlige, for hvis først der er iværksat et eller andet, som er en kastreret del af et økonomisk demokrati-forslag, tror jeg, det bliver meget sværere at komme i gang med noget, der virkelig kan komme til at virke samfundsforandrende! Når arbejdsministeren siger, at der ikke skal ske ændringer i samfundsforholdene i indeværende folketingsår, vil gerne sige, at jeg til hver en tid gerne vil have, at der skal ske ændringer i samfundsforholdene, men når jeg ser på folketingsflertallet, bliver jeg bekymret for, hvad det er for ændringer, der vil kunne ske, med den sammensætning, som folketinget har i øjeblikket. Men debatten skal føres, og debatten skal gå; det skal den her i huset, og det skal den ude omkring, for befolkningen har krav på at få at vide, hvad vi mener, og hvad vi står for. Derfor de bemærkninger, vi har knyttet til det. Jeg har ikke mere taletid, og det er jeg ked af, for jeg mangler det med grundloven, hr. Arne Melchior.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal gerne give fru Ebba Strange en yderligere anledning. Jeg har den bemærkning, at de borgerlige, som man taler om, må jo have en meget stor magt. Fru Lilli Gyl-denkilde sagde, at det var lykkedes de borgerlige at omdøbe den solidariske fond til den centrale fond, og det må jo være lykkedes fuldkomment, idet gruppeformanden for SF selv benyttede betegnelsen »den centrale fond«. Det er altså en understregning af det, jeg sagde, at selv fru Ebba Strange, som plejer at være meget stærk i terminologierne, ligger under for denne magt, og det er jo beklageligt.

Så har jeg en replik til hr. Bolvig, som pilede det op, der står i bemærkningerne til forslaget om, at intentionerne for dets fremsættelse er at skabe ny debat og yderligere debat. Jeg har hørt så tit fra forskellige dele af fagbevægelsen, at fejlen ved disse gode forslag, man fremsætter på dette område, er, at folk ikke har forstået dem. Nu har det været debatteret i 10–12 år, og der er udgivet en husstandsomdelt avis, der er lavet seminarer, og der er fremsat lovforslag; jeg tror, at der i februar eller marts 1973 første gang blev behandlet et i tinget. Der er skrevet læserbreve og kronikker, og der er holdt uendelig mange foredrag. Mon ikke man snart skulle få den tanke, at der er grænser for, hvor meget man kan håne befolkningen for manglende forståelse? Så dårlig plejer skolegangen her i landet dog ikke at være. Mon ikke det kunne skyldes, at folk netop har forstået, hvad der ligger i dette forslag, og derfor vender sig så stærkt imod det? Jeg har selv på et tidspunkt, da man i socialdemokratiet ville opgive betegnelsen ØD – og det ligger tilbage i 1967–68–69, hvor jeg var medlem af det socialdemokratiske erhvervspolitiske udvalg – rådet til, at man skulle bevare denne betegnelse, at man ikke skulle være ræd for at gå frem med den. Jeg tror, at dette synspunkt fra min side – sammen med andre selvfølgelig – var medvirkende til, at man bevarede udtryksformen. Jeg forestillede mig bare noget andet ved begrebet, og derfor har vi nu i mit parti taget konsekvensen og fjernet skræstregen over O'et og altså fået OD ud af det, nemlig obligatorisk overskudsdeling. Det tror jeg er et realistisk forslag, som vil have den demokratiske kvalitet, at folk både vil kunne